Ч. 103. Чернівці, середа дня 31. серпня (13.) вересня 1905 р. Рочник XXI.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятниці і неділї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.

Рукописи звертае ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неоплачатанї вільні від оплати почтової.

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цїлий рік . . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . 1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Ворожа спілка проти Русинів.

(о) Сеї недїлї подали черновецкі ґазети официяльну вістку, що в суботу відбули ся в Чернівцях збори, на яких Ончул і Лупу, Відман і Ляндвер, Ґакман і Боґатирец та ще кількох матадорів сих трох клїк заключили договір, ухваливши злуку волоских румунїзаторів, християньских ґерманїзаторів і кирпинників-кацапів. Очевидно, що ся злука вимірена в першій лїнії, ба виключно проти Русинів, а еї найблисша задача вибір Ончула; бо те, що отся чесна компанїя подае за цїль своеї злуки, а іменно: бережене автономії, автохтоньства і взаїмних национальних прав, то тільки нїкчемна вивіска перфідної трийцї.

Автономія осоружна централїстичним панґерманам, так само й автохтоньство не тільки ґерманьским зайдам але й кацапским лицемірам, що стоять під командою таких Дудикевичів і Смаркових, ба навіть на жолдї й услугах рубледавців з Пітера і з Москви, а про бережене національних прав годї й снити кацапам в Австриї. Тим меньше пошанують отсї союзники взаїмні національні права: бо Волохи викидати муть як доси і далї Нїмцїв, відки тільки зможуть, отже ґерманїзатори дізнають хиба волоскої помочи коштом Русинів, так само кацапи головно на церковнім поли, о скілько се буде на користь румунїзаторам. Виходить проте, що отся шайка полїтичних грабежників гадае панувати в краю коштом одних одніських Русинів і задумуе через румунїзацию і ґерманїзацию, котрій мае служити кацапство як топорище з руского лїса, ще дальше спиняти культурний і полїтичний розвій руского народу на Буковинї.

Супроти сеї триголової гидри стоять Русини майже одинокі; бо поміч Жидів дуже слаба, тому що одні — богатша кляса — іде все рука в руку з Нїмцями, до котрих причисляе ся, а друга-ж частина знов, хоч і почувае себе до осібного, себто жидівского народу, іде особливо у волоских околицях з личних материяльних причин з Волохами. Остае проте тільки одна частина Жидів в руских околицях краю, що порозуміла свій інтерес як тотожний з долею руского народу й відносить ся прихильнїйше до нас Русинів. Але й між ними е чимало таких, що вяжуть свою долю з дїдичівскою, отже знов із ворожою Русинам силою.

Виходить тому на таке, що супроти всїх стоїмо ми Русини одинокі без значної помочи з якого небудь боку. Наша едина поміч то справедливість наших змагань, наша едина підпора боже і людске право, наша едина надїя конечна побіда нашої правди над кривдою, а наша едина сила то едність і згода всїх щирих синів руского народу, що живуть на Буковинї, без огляду на те, в якім закутку широкої рускої землї і під якою стріхою вони родили ся, та в якій церкві їх хрестили...

Не чужого ми бажаем, а свого лиш права, отсе наш клич, хоч вороги, що загарбали наше добро, як румунїзатори в церкві а ґерманїзатори в школї й урядї а всякі иньші все иньше, материяльне і моральне, хоч ті вороги щирі наші заходи едино около того, щоби визволити наш нарід з чужої моральної й материяльної неволї, називають аґресивними нападами на чуже добро, на чуже право. Що Русини не бажають нїяк вплпвати на чужі інтереси, доказом того факт, що віцемаршалок др. Стоцкий зрік ся заступництва маршалка у видїлї краевім, коли Ончули і Лупиї, щоби замаскувати свою самовласть у банку, стали горлати, що др. Стоцкий нїбито мае весь край у руках.

А то, що Русини вирвали деяку дрібку того, що їм після божого і людского права належить ся, з чужих зубів, котрі пожерли були те наше право, се правда не в смак, але се не е аґресивність а тільки самооборона. Нїхто не годен назвати й одного факту, котрий би доказував, що Русини взяли те, що їм не належить ся після божого і людского права. Се знають всї, навіть наші вороги дуже добре, але в їх очах і мозках призначений руский нарід бути їх рабом, котрому нїчо не належить ся, бо права мають тільки по їх думцї архи автохтони Волохи-дїдичі або культуртреґери-Нїмцї.

Так воно було до недавна, бо по їх думцї, буковиньскі Русини смирні, тихі, покірні, а всему лихови винні одні „аґресивні“ Галичани. Так пише не по раз перший недїлїшня „Allg. Zeitung“ в очевиднім намірі роседнати Русинів на Буковинї ще дальше, бо вороги бачать, що поміч кацапских недобитків їм за мала, отже треба Русинів роздїлити й ослабити ще дальше. Румунїзатори, особливо сьвячені, горлають не від нинї на Русинів-унїятів, але се їм не перешкаджае братати ся із кацапами-унїятами, православним попам-кацапам вільно їздити, ба водити й мужиків на кацапскі збори унїятского „Общества Качковского“ до Коломиї і там братати ся з унїятами не тільки сьвітскими але навіть з унїятами-попами. Чужинцї-ґерманїзатори, що всї походять від зайдів, як не самі таки зайшли сюди, горлають на Русинів, що родили ся поза межами одної части розшматованої ворогами України, але все таки на рускій землї. А все то дїе ся очивидно, аби Русинів роседнати, ослабити і далї гнобити. Вороги надїють ся, що буковиньскі православні Русини смирні, покірні раби, які й нинї служити їм будуть, як служили. О нї, панове, минули ся безповоротно часи Вашого безмежного панованя. Нинї вже й наш буковиньский православний мужик не той панщизняний раб, яким був довгі віки, був навіть до недавна завдяки „культурі“, яку Ви занесли у наш край на его нещасте, на загладу его корінного населеня. І буковиньскі Русини збудили ся заходом своїх синів і своїх рідних братів ізза штучних границь Вами поставлених, збудили ся до житя і до послїдного віддиху бороти ся муть проти всїх своїх ворогів та скорше головою наложать а не впряжуть еї більше до Вашого соромного ярма, анї до волоского, нї теж до нїмецкого анї не до кацацкого...

Вороги стають нїбито супроти нашої аґресивности, а поступають самі на кождім кроцї аґресивно, офензивно проти нас. Вони сьміють навіть заходити в чисто-руські села, між руский нарід, чого з боку Русинів не бувало нїколи нїде. У їхних очах і теперішня виборча борба, то тільки оборона стану посїданя, отже дефензива. Після такого розуміня вороги уважають всяке право Русинів безправством, бо ще недавно тому Русини були лишені всяких прав на Буковинї, бо все було в руках дїдичів Волохів і зайдів-Нїмцїв. Тому то й мандат із виборчого округа Чернівцї-Серет-Сторожинець був з ласки ряду та ізза „смирности й покірности Русинів“ у волоских руках, хоч в сих повітах жие сто тисяч Русинів а тільки 67.000 Волохів. Волохи не мали б утратити сей безправно загарбаний мандат, їх хоч послів засїдае у Віднй на 230.000 аж пять а на 300.000 Русинів лише два. Але в сїй борбі виборчій не розходить ся тільки о се, але й о поборюване завзятого ворога руского народу, ворога, що зрадив мужицку справу в соймі і злучив ся з найгіршими ворогами руского мужицтва із попами-румунїзаторами, що обдирають руских мужиків материяльно і морально з послїдного. Аврель Ончул звязав ся з ними і висказав публично, що вяже ся з ними против Русинів, яких назвав „спільним ворогом“. Аврель Ончул звязав ся сеї суботи, як се сам розтрубів по краю, ще і з ґерманїзаторами і з кацапами, а ся злука е новим доказом ворожих нам затій сеї людини, що спосібна до всего, що не знае ваги нї міри в нїчому, аби тільки вгодити своїй нелюдскій вдачі, що не здрігне ся перед нїяким і найнїкчемнїйшим средством до своїх цїлий, доказом чого е спосіб его войована проти волоских дїдичів і попів тогід, проти своїх давних товаришів із „Вільнодумного Союза“ тепер, не згадуючи вже про всї его підлости проти контрикандидата п. Малика.

І такій людинї, що в спілцї з таким Лупіем, Бежаном, Відманом, Боґатирцем і т. п. хоче підняти ся ще завзятїйшої борби проти руского народу мав би який Русин не то чином але хоч би байдужностию допомочи хоч би до одного голосу руского? Нї і сто раз нї, такого до неба вопіючого гріху національного може допустити ся хиба явний зрадник руского народу. Ми вдячні проте ворогам румунїзаторам, ґерманїзаторам і кацапам, що розголосили про свою злуку, про свою умову, йти разом. Се отворить очи всїм, кого засліплювала ще може голословна, ба просто обманлива мова Авреля Ончула. Нїякий Русин, що бажае добра свому народови, чи він сьвященник, чи учитель, чи хлїбороб не може надїяти ся нїякого добра не то для руского народу, але навіть для своеї власної особи від людини, що звязала ся до взаїмної підпори з найгіршими ворогами Русинів всїх і кождого з осібна, якими е румунїзатори, ґерманїзатори і кацапи, що валожили сеї суботи полїтичну спілку під проводом Авреля Ончула.

Крім того най ся явна спілка ворогів руского народу буде всїм нам осторогою перед усяким і найменьшим роздроблюванем і розедненем наших сил. А головною задачею „Національної Ради“, до якої наші народні товариства вибирають власне своїх відпоручників, буде неустанна праця над сильною орґанїзацием Русинів на Буковинї, усуваючи усюди все, що стоїть ще на завадї, щоби кожда руска громада на Буковинї була непоборимою твердиною нашої національної справи. Коли так будемо поступати не страшні нам будуть затїї нїякої ворожої спілки.

ПО МИРІ.

Передвчера о годинї 1. по пол. підступив до росийскої позициї біля желїзничої лїнії недалеко Ґодсядану японьский парляментарий із білою хоругвою в товаристві 50 жовнярів і вручив росийскому офіцирови письмо Ойми зладжене до ґен. Леневича. В тім письмі пересилае Ояма бажаня із приводу заключеня мира і просить о заіменоване росийского повновласника. Японьским заступником став ґен. Фокушіма. Ояма пропонуе, щоб оба уповноважнені зійшли ся на стациї Шакедза.

Токійска револьта яка вибухла в так грізній формі — вже належить мабуть до історії. Від четверга не лучила ся вже нї одна демонстрация. Японьске правительство заявило в дипльоматичнім комунїкатї, що е паном ситуациї і ручить за супокій. Сторожі, які стояли перед чужими посольствами вже постягано. Розярене серед товпи ще не вигасло зовсїм, але значно уміркувало ся по заяві адмірала Ямамота, що в дальшій війнї прийшлоб ся здобувати передовсїм Владивосток, а се коштувало би чи не більше людий і гроша як Порт Артур, не даючи впрочім нїяких виглядів на тривкі користи для Японії.

Із виборчого руху.

На нїкчемну напасть берпеньского Месиї в „Bukow. Rundsau“ на сов. Арт. Малика, буцїмто він (!) викликав серетску бійку, спровоковану самими грошолупами відповів п. Малик в понедїлковій „B. Post“ отвертим письмом, яке по представленю дїйсного стану річий говорить: „Відколи п. Ончул розпочав полїтичну дїяльність на Буковинї, послугуе ся він супроти своїх полїтичних противників все тою самою методою, хоч мусїв відтак сказане відкликати. Для приміру треба згадати тільки аферу Ончул-бар. Евдок. Гормузакі. І тепер радби він спонукати до того, аби я вивів справу перед суд, щоб спровокувати сензацийний процес, якого безперечно корисний для мене вислїд мав би бути затемнений сензацием, що в нїм був запутаний судия. На піднесені п. др. Ончулом закиди проти мене певне зверне увагу мое начальство і я зовсїм спокійно чекаю на наслїдки слїдства у тій справі, бож вони всї неправдиві, всї видумані.

Моя гідність не позволяе менї робити які небудь кроки до того, щоб причинити ся до піднесеня сензацийних практик мого контркандидата і вже нинї заявляю, що і супроти дальших евентуальних заходів п. Ончула, аби мене спонукати до шуканя иньшого присуду як у моеї приложеної власти, я із наведених причин буду вповнї обоятний. Я повнї сьвідомий того, що я нїколи і для нїякої цїли отже і в теперішнїй виборчій кампанії пе послугував ся негідними средствами, оттим то суд про те, чи і мій контркандидат може повеличати ся такою самою сьвідомостию полишаю із повним супокоем публичному осудови краю“.

*

Цїла „фамілїя“ ущасливила своїм приїздом у недїлю Раранче, а радше тамошних двірских форналїв і иньше шумовине, що від ранного ранку „кріпили ся“ сивухою і пивом, щоб слухали — нїмого кандидата. Для більшої паради повсаджували жиди посесори дібр д-ра Стефановича своїх форналїв на конї яко бандерию, які під комендою перебраного двірникового сина Филїціянка Шнайдера екортували цїлу „компанїю“ до села, куди вони прибули із кількагодинним опізненем. На збори прибуло також величезне число сьвідомих громадян

Раранча і сусїдних сїл, яких на місци зборів, овіяне алькоголем, не хотїли двораки впустити, а відтак хотїли їх виперти кіньми, якими обступили „кандидатів“. Се одначе не вдало ся. По довгій павзї розпочав дріжучим голосом збори чер. катехит о. Цопа. По нїм хотїв говорити Лупій, одначе нарід закричав: хай говорить кандидат. Марш Лупію. Проч Грошолупи!“ Лупій занїмів і враз із Ончулом, Сімйоновичем і Кісановичем спасли ся бігством до хати, а за те впала на зовсїм безоружних людий банда двораків із нагайками буками а навіть револьверами і розпочалась метушня, у якій „храбрствували“ і 3 жандарми і — місце збору опорожнено. Оттаке безприкладне розбишацтво розярило нарід до крайности, тож не диво, що грошолупи покінчили „збори“ на яких др. Ончул не обзивав ся і словом і дали драла в асистенциї жандармів. Одначе се не вратувало їх від висвистаня і належних окликів, а п. Лупу навіть мав нагоду переконатись о скілько впливають смердючі яйцї на твердоту синих окулярів і виніжнене цери а п. Ончул, дарма що перед тим вислугували ся дїдичівско попівско-коршмарско-двірниківскій клїцї. — Відгомін зборів прогув аж в ночи, бо невеличка банда двірска так споїла ся, що аж самі між собою почали розвалювати голови і пішли на ніч до Іванової хати. Знова міг робити студиї про відпорність своеї голови на частицї мертвої природи пущені в приспішених рух. Не знати чи они дістануть від Ончула шмерцґельд, як ті хрунї, що потерпіли рано.

Полїтичний перегляд.

Реконструкция австрийского кабінету. Нинїшний телеґрам приніс ось таку вістку: Мінїстра просьвіти Гартля і мінїстра торговлї Каля на їхну просьбу звільнено з уряду, при чім надано їм великі хрести ордену Леопольда. Рівночасно іменовано віцепрезидента долїшно-австрийскої ради шкільної краєвої Ришардта фон Бінерта секцийним шефом мінїстерства просьвіти, а секцийного шефа мінїстерства справ внутрішних, секцийним шефом мінїстерства торговлї, поручаючи їм рівночасно ведене тих мінїстерств. Із сеї нагоди надано їм гідність тайних совітників.

Угорска кріза. В пятницю, дня 15. с. м. має після довгої перерви на ново зібрати ся угорский сойм. Якіб і не були заходи до полагодженя угорскої кризи, то всї вони розбили ся о непоколибимість угорскої опозициї, яка ще й змогла ся на силї через приступлюване до неї ріжних втікачів із лїберальної партиї. Щоб зашахувати опозицию, рішило ся угорске мінїстерство завести загальне право голосованя. Сей закон, як би опозициях, єму супротивила ся, поліпшив би безпеechно становище правительства. Заведене загального голосованя не без спасенних наслїдків булоб і для Австриї, деб може також скінчило ся раз пановане дїдичівских привілеїв. В справі порішеня угорскої кризи відбула ся в недїлю коронна нарада у цїсаря. Цїсар принимав вперед на авдиєнциї мін. справ загр. бар. Ґолуховского, шефа штабу ґенерального бар. Бека, през. австр. кабінету бар. Ґавча, а по полудни презид. угорского каб. бар. Феєрварого. Відтак відбула ся коронна нарада, із якої одначе комунїкату не видано. В добре поінформованих кругах удержують одначе, що вона покінчила ся для бар. Феєрварого — безуспішно. Проти частини його пропозиций а головно проти зміни виборчої реформи заявив ся бар. Ґавч, побоюючись, аби заведене загального голосованя тільки на Угорщинї булоб „кличем до борби радикальних сторонництв в австрийскім парляментї, борби, якої кінця годї добачити“... Після того відбув у понедїлок бар. Феєрварі кабінетову нараду в Будапештї і нинї здасть з неї звіт цїсареви. Здаєть ся, що загальне право виборче на Угорщинї таки увійде в житє помимо опору всяких реакціонерів, бо робітнича партия угорска рішила розвинути за ним найострійшу аґітацию, заповідаючи навіть ґенеральний страйк.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 9. вересня 1905.

Наука гуцульского різьбарства й металевої орнаментики. Краєвий видїл Буковини розписав ось такий конкурс. Ч. 8079. Аби сини буковиньских господарів могли добре вивчити ся питомої краєвої штуки різьбарства і металевої орнаментики (оздоби), на те запроваджує ся в Вижници краєвий научний варстат, де від 15. жовтня 1905 розпічне ся наука. Науку будуть там удїляти що року в часї від 15-го жовтня аж до цьвітної недїлї, а повний курс науки триває через три зимові курси без перерви. Окрім науки в штуцї різьбарства і металевої орнаментики (оздоби) будуть там учити ще далї читати, писати і рахувати. Практичної науки різьбарства і металевої орнаментики (оздоби) учити муть що день через 6 до 7 годин, і то з огляду на 3 осібні штуки; в трох окремих віддїлах по 6 до 7 учеників разом; а науки читаня, писаня і рахунків удїляти муть для усїх трох віддїлів разом що день через 1 до 2 годин. Аби ученикам дати можність утриманя в Вижници, кождий ученик через увесь час науки діставати ме із фонду краєвого місячну запомогу 20 (двайцять) корон. Аби 20 учеників сеї школи надїлити запомогами по 20 кор. місячно, розписує ся отсим конкурс, а котрий ученик хоче отримати таку запомогу, повинен зробити подане, а до поданя долучити отсї сьвідоцтва: 1. метрику на доказ, що скінчив 14 лїт, а не переступив 25-го року житя; 2. сьвідоцтво приналежности на доказ, що є родимим Буковинцем; 3. писемну заяву свого вітця або опікуна, потверджену начальником громади, що свому синови або вихованцеви позволяє учити ся в сїй школї; 4. послїдне сьвідоцтво шкільне; 5. сьвідоцтво моральности, виставлене урядом парохіяльним а потверджене начальником громади. Сини господарскі із повітів вижницкого і вашківского будуть мати першеньство. Просьби о запомоги зі всїма названими тут сьвідоцтвами треба подавати найдальше до 1-го жовтня с. р. до буковиньского Видїлу краєвого.

Фреквенция ц. к. II. ґімназиї. Нинїшна „Czer. Ztg.“ подає супроти нашої нотатки в 101 ч. урядово що т е п е р є в ц. к. II. ґімназиї загалом 758 учеників, (а з того є 35 приватистів Ред.) себто раптом о 7 більше як на початку тамтого року а 2 більше, як на єго кінци. Не треба одначе забувати, що дальші принятя до ґімназиї наступили вже після нашої первісної нотатки, а може навіть задля неї, щоб сфабрикувати бодай мінїмальний зріст фреквенциї. Впрочім до сеї справи ще вернемо.

Буковиньскі почти все ще остають на военній стопі із рускою мовою. Ось маємо новий примір такої безграмотности. Лист наданий в Дорнї Кандренї із найчеткійшою в сьвітї адресою до д-ра Стоцкого, віцемаршалка буковиньского сойму в Чернівцях, відбув — як видно з печаток — вперед вандрівку до Підволочиск, відтак переїхав ся варшавскою желїзницею, де якийсь російский чиновник завернув єго із зовсїм зрозумілою дописскою, що Чернівцї є на Буковинї, а не коло Варшави, чого деякі наші почтовики, на жаль, не понимають і так значно опізнюють доручуване листів.

Огонь в Сторожинци. В понедїлок вибух із поки-що незвісної причини огонь, що спопелив 10 домів. Недостача води, викликана пануючою посухою, в значній мірі причинила ся до того, що місцева сторож пожарна не могла в час побороти розшалїлого живла. На телеґрафічне візване виїхали на ратунок Сторожинця два трени охотничої сторожи пожарної з Черновець, яким в кінци удало ся під вечер огонь побороти.

Холера. Більше случаїв холери в Галичинї вжє нема, за те не вигасла вона ще в Нїмеччинї. Звісний краківский професор др. Буйвід побоює ся одначе, що пошесть, придавнена тепер, із більшою лютостию вибухне на веснї.

Черновецка охотнича стация ратункова інтервенїювала за час від від 4. вересня 1904 до 4. вересня 1905 при наглих занедужанях 277 разів, при пораненях 1064 разів, при нападах божевіля 19 разів, при самоубійствах і самоубійних заходах 16 разів, а 140 разів перевозила хорих. Із сего найлїпше видно хосенність сеї добродїйної институциї.

Оповістки, іменованя і т. п.

Руский концерт в Сереті. Львівскі академики в своїй дальшій артистичній прогульцї завитають також і до Серету. Концерт в Сереті відбуде ся в четвер дня 14. вересня, в касиновій сали. Після концерту вечерпиці з танцями. Початок концерту о год. 7. Не сумнїваємо ся, що серетский концерт сего знаменитого хору увінчає ся неменьшим моральним і материяльним успіхом, як в Чернівцях, де його продукциї нагороджувано на вчерашнім концертї безконечними оплесками й зазивами до наддатків. Про успіхи пяніста (п. Шухевича) а передовсїм віртуоза-скрипаря (п. Садовского) нїчого нам тут додавати. Одним словом дорогі наші гостї із Галичини викликали своїми вчерашними виступами як найкрасше вражінє серед публики своеї й чужої, яка сим разом справдї дописала.

Із ради шк. краєвої. Цїсар іменував проф. гр. прав. висшої школи реальної в Чернівцях посла до сойму кр. і ради державної Єротея Пігуляка членом буковиньскої ради шкільної кр. до кінця триваня теперішного функцийного періоду,

Із ц. к. унїверзитетскої бібліотеки. Унїверзитетский бібліотекар др. Іван Полек повернув із відпустки і обняв уже ведене бібліотеки.

Від центр. видїлу тов. „Руска Школа“. Просимо всїх Вп. Управителїв шкіл в буков. горах, що ще не надіслали свого виповнений формуляра, дотично гірских шкіл, який ще в липню с. р. із центр. видїлу розіслано, щоби були ласкаві як найскорше его прислати. — *А. Клим* голова, *Іл. Карбулицкий* секретар.

Із учительского семинара. Мінїстер просьвіти і віроісповідань переніс учительку при школї вправ тут. сем. Анну Копач на еї просьбу в тревалий стан супочинку, а при тїй нагодї висловив їй признане за довголїтне і успішне сповнюване обовязків.

Із краєвого правительства. Ц. к. президент краєвий іменував ц. к. комісаря полїциї д-ра Льва Єха повітовим комісарем в статусї буковиньских властий адмінїстрацийних.

З Товариства „Взаїмна поміч галицких і буковиньских учителїв і учительок“. Рада Надзираюча „Взаїмна поміч“ вибрана на перших загальних зборах дня 28. серпня уконституовала ся на першім засїданю дня 3. вересня в сей спосіб: Головою Ради і Товариства вибрано Кир. Малїцкого, директора школи в Щирци, заступником голови Ник. Мороза, дир. школи вправ у Львові, секретарем Спир. Ґерусїньского. учителя школи ім. Шашкевича у Львові, заст. секрет. П. Гриньовского, учит. школи вправ у Львові (кооптовано до Ради після статуту на місци Конст. Малїцкої з Лужан, яка внесла резиґнацию), першим директором Андр. Алиськевича, проф. VI. ґімн. у Львові, другим директором Ів. Строньского, управителя школи в Збоїсках під Львовом, заступниками директорів Олек. Гайдукевича, управ. школи в Замарстинові. Мих. Моша, управ. школи в Ременові. До Ради входять еще д-р Яр. Кулачковский, директор „Днїстра“, д-р Мих. Коцюба, проф. муж. семинариї Іван Вертипорох, управ. школи в Ляшках хорол. і Ісан Бурчах, учит. вид. школи в Бібрцї. — Рішено поки що не обсаджувати місця директора канцеляриї іменованого Радою, лишень обходитись на разї помочию провізоричного урядника канцелярийного а то тому, бо Рада Надз. не бажає видавати в перших лїтах більшу квоту на адмінїстрацию і спиняти тим успішний розвій сеї фінансової институциї. Рішено просити Видїл Руского Товариства педаґ. о безкорисне відступлене льокалю на урядженe канцеляриї і засїданя як Ради Надз. так Дирекциї Товариства. Ухвалено завести чим скорше чековий оборот і внести поданя о засноване віддїлів окружних там, де вступило до Товариства що найменше 10 членів (після статуту). Принято до відомости, що до Товариства вступило до 650 членів і що впливають неустанно деклярациї і присилки гроший титулом вписового і місячних вкладок. Вибрано вже президию Секциї правної охорони і помочи зложену з трех членів Ради Надз. і поручено їй як найскорше кооптувати членів як правників так і досьвідних учителїв і щирих патріотів з инших кругів суспільности, уложити реґулямін для поступованя в справі оборони учителїв і взагалї з'орґанїзувати швидко се так важне дїло адвокатске. — Ухвалено поручити Дирекциї акцию ширеня ідеї Товариства і приєднуваня єму всїх учителїв і учительок в Галичинї і Буковинї на звичайних, а сьвідомих і щирих патріотів з всїх верств рускої суспільности на членів спомагаючих і добродїїв. На сїм засїдане закінчено.

Із штуки і лїтератури.

Із кругів дневникарских. Нас просять оповістити, що дня 30. вересня вийде перше число часописи „Ruch Cyrillo-Methodejsky“. Виходити вона ме в Slovansk-ім Velehrad-ї і буде поміщувати працї прихильників кирило-методиївских думок у всїх словяньских народів. Всї висилки треба адресувати: Ред. часописї „Ruch Cyrillo-Methodejsky“ na Velehradi (Morava).

Україньске евангеліє в Росиї. „Святейшій Сінод“ — як доносять до „Кіевл. Откл.“ — приступив уже до печатаня евангелия в українській мові. Відбито вже перші аркуші коректи. Печатає ся рівнобіжно тексти славяньский і україньский. Видане редаґують епископ Торфентій і протоєрей Евфемій Сїциньский.

Оголошеня Кас райфайзеньских.

Перші загальні збори каси позичкової і щадничої для громади В и т е л ї в к а відбудуть ся дня 21. с. м. в 11-ій год. перед пол., в домі господаря Михайла Бойчука, з таким дневним порядком: 1) Вибір ради надзорчої 2) Установлене стопи процентової для вкладок щадничих і позичок 3) Установлене висоти паїв, вкладок щадничих і пожичок 4) Ріжні справи. — *Старшина.*

ПРОСИМО ВІДНОВИТИ ПЕРЕДПЛАТУ.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях. За редакцию відповідає: Іван Захарко.
З друкарнї товариства „Руской Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.